YHTEISÖJEN TUOMIOISTUIMEN PRESIDENTIN MÄÄRÄYS
23 päivänä maaliskuuta 2001 *

Asiassa C-7/01 P(R),

Nederlandse Federatieve Vereniging voor de Groothandel op Elektrotechnisch Gebied, kotipaikka Haag (Alankomaat), edustajinaan asianajajat E. H. Pijnacker Hordijk, S. H. de Ranitz ja S. B. Noë, prosessiosoite Luxemburgissa,

valittajana,

jossa valittaja vaatii muutoksenhaussaan Euroopan yhteisöjen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen presidentin asiassa T-5/00 R, FEG vastaan komissio 14.12.2000 antaman määräyksen (Kok. 2000, s. II-4121) kumoamista, asian palauttamista ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimeen ja sitä, että oikeudenkäyntikuluista päätetään myöhemmin

* Oikeudenkäyntikieli: hollanti.

ja jossa valittajan vastapuolina ovat

Euroopan yhteisöjen komissio, asiamiehenään W. Wils, prosessiosoite Luxemburgissa,

vastaajana ensimmäisessä oikeusasteessa,

CEF City Electrical Factors BV, kotipaikka Rotterdam (Alankomaat),

ja

CEF Holdings Ltd, kotipaikka Kennilworth (Yhdistynyt kuningaskunta),

edustajinaan asianajajat C. M. H. C. Vinken-Geijselaers, J. Stuyck ja M. A. Poelman, prosessiosoite Luxemburgissa,

väliintulijoina ensimmäisessä oikeusasteessa,

YHTEISÖJEN TUOMIOISTUIMEN PRESIDENTTI,

kuultuaan julkiasiamies P. Léger'tä,

on antanut seuraavan

määräyksen

1 Nederlandse Federatieve Vereniging voor de Groothandel op Elektrotechnisch Gebied (jäljempänä FEG) on yhteisöjen tuomioistuimeen 9.1.2001 toimittamallaan valituksella hakenut muutosta EY:n tuomioistuimen perussäännön 50 artiklan toisen kohdan nojalla ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen presidentin asiassa T-5/00 R, FEG vastaan komissio, 14.12.2000 antamaan määräykseen (Kok. 2000, s. II-4121; jäljempänä valituksenalainen määräys), jolla hylättiin sen välitoimihakemus, jossa vaadittiin EY:n perustamissopimuksen 81 artiklan mukaisesta menettelystä (Asia N:o IV/33.884 — Nederlandse Federatieve Vereniging voor de Groothandel op Elektrotechnisch Gebied ja Technische Unie (FEG ja TU) 26 päivänä lokakuuta 1999 tehdyn komission päätöksen 2000/117/EY (EYVL 2000, L 39, s. 1; jäljempänä riidanalainen päätös) täytäntöönpanon osittaista lykkäämistä.

2 Sen lisäksi, että valituksenalainen määräys on kumottava, valittaja vaatii, että asia on palautettava ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimeen uudelleen ratkaistavaksi ja että oikeudenkäyntikuluista päätetään myöhemmin.

3 Komissio on yhteisöjen tuomioistuimelle 31.1.2001 toimittamallaan asiakirjalla esittänyt tälle kirjalliset huomautuksensa. CEF City Electrical Factors BV (jäljempänä CEF City) ja CEF Holdings Ltd (jäljempänä CEF Holdings) ovat yhteisöjen tuomioistuimelle 9.2.2001 toimittamallaan asiakirjalla esittäneet tälle kirjalliset huomautuksensa.

Asiaa koskevat oikeussäännöt, tosiseikat ja asian käsittelyn vaiheet ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimessa

4 Asiaa koskevien oikeussääntöjen, riidan perusteena olevien tosiseikkojen ja sen osalta, miten asian käsittely on edennyt ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimessa, voidaan viitata valituksenalaisen määräyksen 1—22 kohtaan.

5 Näistä valituksenalaisen määräyksen kohdista ilmenee erityisesti, että nostettuaan riidanalaisen päätöksen kumoamista koskevan kanteen, valittaja teki ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimelle 25.9.2000 toimittamallaan asiakirjalla kyseisen päätöksen täytäntöönpanon lykkäämistä koskevan hakemuksen, jossa täytäntöönpanoa vaadittiin lykättäväksi pääasiassa annettavan tuomion julistamista seuraavan toisen kuukauden loppuun asti.

6 Edellä mainituista kohdista ilmenee myös, että valittaja on ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimeen 25.10.2000 toimittamallaan kirjeellä muuttanut alkuperäistä välitoimihakemustaan. Se ilmoitti halukkuutensa yrittää hankkia pankkitakaus, joka olisi saman suuruinen kuin sen oman varallisuuden määrä tilivuoden 1999 lopussa (jäljempänä valittajan ehdottama takaus).

Valituksenalainen määräys

7 Hyväksyttyään CEF Cityn ja CEF Holdingsin välitoimimenettelyä koskevan väliintulohakemuksen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen presidentti hylkäsi valituksenalaisella määräyksellä kantajan välitoimihakemuksen.

8 Välitoimista päättävä tuomioistuin totesi aluksi, että riidanalaisen päätöksen toimeenpanon lykkäämistä koskevalla hakemuksella ei voinut olla muuta hyödyllistä tavoitetta kuin saada lupa asettaa kantajan ehdottama takaus sen takauksen sijasta, jota komissio vaati (jäljempänä komission vaatima takaus) edellytyksenä sille, ettei päätöksessä määrättyä sakkoa ruvettaisi välittömästi perimään.

9 Välitoimista päättävä tuomioistuin huomautti tämän jälkeen, että vakiintuneen oikeuskäytännön mukaan hakemus voidaan hyväksyä vain poikkeuksellisissa olosuhteissa (asia 107/82 R, AEG v. komissio, määräys 6.5.1982, Kok. 1982, s. 1549, 6 kohta; asia C-335/99 P(R), HFB ym. v. komissio, määräys 14.12.1999, Kok. 1999, s. I-8705, 55 kohta ja asia C-364/99 P(R), DSR-Senator Lines v. komissio, määräys 14.12.1999, Kok. 1999, s. I-8733, 48 kohta). Yhteisöjen tuomioistuinten työjärjestyksissä määrätään näet nimenomaisesti mahdollisuudesta vaatia vakuuden asettamista välitoimimenettelyn osalta, ja tämä mahdollisuus vastaa komission yleistä ja kohtuullista käytäntöä.

10 Kiireellisyyttä koskevaa edellytystä tutkiessaan välitoimista päättävä tuomioistuin keskittyi näin ollen tarkastelemaan, oliko kantaja esittänyt näyttöä siitä, ettei se voinut asettaa komission vaatimaa takausta olemassaoloaan vaarantamatta.

11 Tältä osin välitoimista päättävä tuomioistuin huomautti, että silloin kun EY 81 artiklan 1 kohtaa rikotaan yritysten yhteenliittymän tekemällä pää-

töksellä, sakko, joka voi 6 päivänä helmikuuta 1962 annetun neuvoston asetuksen N:o 17 (perustamissopimuksen 85 ja 86 artiklan ensimmäinen täytäntöönpanoasetus) (EYVL 1962, 13, s. 204) 15 artiklan 2 kohdan nojalla olla enintään 10 prosenttia edellisen tilikauden liikevaihdosta, on laskettava kunkin yhteenliittymään osallistuneen yrityksen liikevaihdon perusteella, ainakin silloin kun yhteenliittymällä on sääntöjensä perusteella oikeus tehdä jäseniään sitovia oikeustoimia (asia T-18/96 R, SCK ja FNK v. komissio, määräys 4.6.1996, Kok. 1996, s. II-407, 33 kohta, vahvistettu muutoksenhakuasiassa C-268/96 P(R), SCK ja FNK v. komissio, määräys 14.10.1996, Kok. 1996, s. I-4971, 35 kohta). Tämä tarkastelu perustuu ajatukseen, jonka mukaan vaikutusvalta, jota yritysten yhteenliittymä on voinut käyttää markkinoilla, ei riipu sen omasta "liikevaihdosta", joka ei ilmaise mitään sen koosta tai sen taloudellisesta voimasta, vaan sen jäseninä olevien yritysten liikevaihdosta, jota on pidettävä osoituksena yhteenliittymän koosta ja taloudellisesta voimasta (yhdistetyt asiat T-39/92 ja T-40/92, CB ja Europay v. komissio, tuomio 23.2.1994, Kok. 1994, s. II-49, 137 kohta; asia T-29/92, SPO ym. v. komissio, tuomio 21.2.1995, Kok. 1995, s. II-289, 385 kohta ja em. asia SCK ja FNK v. komissio, määräys 4.6.1996, määräyksen 33 kohta).

12 Välitoimista päättävä tuomioistuin tutki näin ollen seuraavaksi, oliko FEG:n perussäännössä ja taloussäännössä sellaisia määräyksiä, joiden nojalla sillä oli mahdollisuus tehdä jäseniään sitovia oikeustoimia.

13 Tältä osin valituksenalaisessa määräyksessä todetaan, että FEG:n perussäännön 2.1 kohdan sekä 2.3 kohdan f ja g alakohdan mukaan sen tavoitteena on suojella varastoa pitävien sähköteknisten tuotteiden tukkuliikkeiden yhteisiä etuja erityisesti "edistämällä hallittuja markkinasuhteita sanan laajimmassa merkityksessä" ja tekemällä yhteistyösopimuksia sähköteknisten tuotteiden alan tukkukaupassa toimivien muiden elinten tai organisaatioiden kanssa. Perussäännön 16 artiklan mukaan kaikkien jäsenten on erityisesti "noudatettava tunnollisesti perussäännön ja taloussäännön määräyksiä sekä hallituksen ja yleiskokousten tekemiä päätöksiä". Perussäännön 5.1 kohdan c alakohdasta ja 6 kohdasta ilmenee, että jäsen, joka ei enää täytä perussäännössä tai taloussäännössä vahvistettuja edellytyksiä, voidaan erottaa järjestöstä. Jäsenelle voi-

daan antaa myös varoitus, jäsenyys voidaan peruuttaa toistaiseksi tai jäsenelle voidaan määrätä sakko, joka voi olla enintään 10 000 NLG, jos hallitus toteaa, että kyse on piittaamattomuudesta perussääntöä, taloussääntöä tai järjestön pätevästi tekemiä päätöksiä kohtaan.

14 Valituksenalaisen määräyksen mukaan niiden kilpailusääntöjen rikkomisten osalta, joihin kantajan katsottiin syyllistyneen riidanalaisen päätöksen 1 ja 2 artiklassa, oli todettava, että väitettyjen kilpailua rajoittavien järjestelyjen, toisin sanoen kollektiivisen yksinoikeusjärjestelyn ja järjestön jäseninä olevien yritysten välisten hintasopimusten, alulle panijana olevan järjestön toiminnan sitovasta luonteesta sen jäseniin nähden oli lukuisia viittauksia päätöksessä, erityisesti sen 39, 44, 48, 53, 71, 76, 79, 82, 84, 85, 92, 111 ja 122 perustelukappaleessa.

15 Vaikka kantaja välitoimista päättävän tuomioistuimen mukaan riitauttikin komission riidanalaisessa päätöksessään tekemien johtopäätösten pätevyyden siltä osin kuin kyse oli siitä, oliko kilpailusääntöjä todella rikottu, yhdenkään oikeudenkäyntiasiakirjoihin sisältyvän seikan perusteella ei voitu kuitenkaan ensi näkemältä asettaa kyseenalaiseksi sitä, etteikö näiden väitettyjen järjestelyjen noudattaminen olisi ollut FEG:n jäsenten etujen mukaista.

16 Välitoimista päättävä tuomioistuin päätteli tämän perusteella, että kantajan objektiivisia intressejä ei voitu ensi näkemältä pitää luonteeltaan itsenäisinä kantajan jäseninä olevien yritysten intresseihin nähden.

17 Välitoimista päättävä tuomioistuin katsoi näin ollen, että sen oli arvioitava vakavan ja korjaamattoman vahingon vaaraa, joka esillä olevassa asiassa aiheutui komission vaatiman takauksen hankkimisesta, ottamalla huomioon FEG:n jäseninä olevien yritysten koko ja taloudellinen voima.

18 Tältä osin valituksenalaisesta määräyksestä ilmenee, että komissio oli korostanut, eikä kantaja ollut tätä seikkaa kiistänyt, että sakko oli vähemmän kuin 0,5 prosenttia FEG:n jäsenten yhteenlasketusta liikevaihdosta tilivuonna 1994. Välitoimista päättävän tuomioistuimen mukaan voitiin näin ollen olettaa, että FEG:n jäsenillä oli riittävät taloudelliset mahdollisuudet FEG:lle määrätyn sakon maksamiseen ja sitäkin suuremmalla syyllä komission vaatiman takauksen hankkimiseen.

19 Välitoimista päättävä tuomioistuin päätteli näin ollen, että kantaja ei ollut osoittanut, että päätöksen 5 artiklan 1 kohdan ja 6 artiklan täytäntöönpaneminen ennen kuin ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin oli antanut ratkaisunsa pääasiassa voisi aiheuttaa väitettyä vakavaa ja korjaamatonta vahinkoa siksi, että kantaja jouduttaisiin mahdollisesti asettamaan konkurssiin.

20 Välitoimista päättävä tuomioistuin totesi vielä, että kantajan esittämät perustelut, jotka koskivat sen ehdottamaa takausta, eivät voineet horjuttaa tätä päätelmää.

21 Valituksenalaisen määräyksen mukaan näet se yksittäinen seikka, että kantaja ilmoitti olevansa valmis hankkimaan tällaisen takauksen vaikka takaus vastasikin kantajan varallisuuden väitettyä arvoa tilivuoden 1999 lopussa, jolloin sakko määrättiin, oli asiaan vaikuttamaton. Niistä huomautuksista, jotka kantaja oli esittänyt kuulemistilaisuudessa, sekä kantajan myöhemmin lähettämästä 6.11.2000 päivätystä kirjeestä ilmeni selvästi, että se pieni osa sakosta, joka oli noin 4 prosenttia ja jonka kantajan ehdottama takaus kattaisi, vastasi pelkästään sitä osaa, jonka tietyt FEG:n jäsenet suostuivat lopulta ottamaan vastattavakseen, jotta FEG:llä olisi mahdollisuus jatkaa pääasian oikeudenkäyntiä. Kantaja ei ollut esittänyt mitään näyttöä siitä, ettei sen jäsenillä ollut mahdollisuutta kerätä tarvittavia varoja komission vaatiman takauksen asettamiseksi.

22 Välitoimista päättävä tuomioistuin päätteli näin ollen, ettei kantaja ollut pystynyt näyttämään, että sille aiheutuisi vakavaa ja korjaamatonta vahinkoa siinä tapauksessa, ettei vaadituista välitoimista määrätä.

23 Näin ollen välitoimista päättävä tuomioistuin hylkäsi välitoimihakemuksen, eikä se katsonut tarpeelliseksi tutkia sitä, olivatko muut täytäntöönpanon lykkäämisen edellytykset täyttyneet.

Valitus

24 Valittaja vaatii valituksessaan, että yhteisöjen tuomioistuimen presidentti

— kumoaa valituksenalaisen määräyksen

— palauttaa asian ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimeen

— määrää, että oikeudenkäyntikuluista päätetään myöhemmin.

25 Valituksensa tueksi valittaja väittää, että valituksenalainen määräys merkitsee sitä, että vaikka valittaja onkin nostanut kanteen riidanalaisesta päätöksestä, jolla sille määrättiin hallinnollinen sakko, se joutuu kuitenkin konkurssiin edellä mainitun sakon sille määränneen toimielimen toiminnan vuoksi, ja kaikki tämä tapahtuu ennen kuin riippumaton tuomioistuin on edes kuullut sitä sen edellä mainitusta päätöksestä nostaman kanteen yhteydessä. Valittaja vastustaa erityisesti sitä, että ensi näkemältä voitaisiin katsoa, että sen objektiiviset edut ovat rinnastettavissa sen jäsenten etuihin ja että näin ollen viimeksi mainittujen taloudellinen tilanne olisi otettava huomioon arvioitaessa sitä, aiheutuuko sille vakavaa ja korjaamatonta vaaraa siitä, ettei vaaditusta täytäntöönpanon lykkäämisestä määrätä.

26 Tämä valittajan esittämä ainoa valitusperuste jakautuu neljään osaan. Valittaja väittää ensimmäiseksi, että välitoimista päättävä tuomioistuin on rikkonut yhteisön oikeutta rinnastaessaan valittajan tämän jäseniin. Toiseksi valituksenalaisessa määräyksessä on loukattu valittajan oikeutta täyteen ja tehokkaaseen oikeusturvaan. Kolmanneksi ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on rikkonut EY 242 artiklaa ja ensimmäisen oikeusasteen työjärjestyksen 104 artiklaa, koska intressejä on vertailtu ilmeisen virheellisesti. Neljänneksi valittaja katsoo, että välitoimista päättänyt tuomioistuin on rikkonut yhteisön oikeutta hyväksyessään sen, että komissio käyttää väärin FEG:n oikeutta nostaa kanne.

27 Komissio sekä CEF City ja CEF Holdings vaativat, että valitus on hylättävä ja valittaja on velvoitettava korvaamaan oikeudenkäyntikulut tässä oikeusasteessa.

Asian arviointi

28 Asianosaisia ei ole tarpeen kuulla, koska asianosaisten esittämiin kirjallisiin huomautuksiin sisältyy kaikki valituksen ratkaisemisen kannalta tarvittavat tiedot.

Valitusperusteen ensimmäinen osa

29 Valitusperusteensa ensimmäisessä osassa valittaja väittää, ettei välitoimista päättävä tuomioistuin olisi saanut päätellä, etteivät valittajan intressit olleet itsenäisiä sen jäsenten intresseihin nähden, ainoastaan sillä perusteella, että ensi näkemältä kilpailua rajoittavien järjestelyjen noudattaminen oli sen jäsenten etujen mukaista ja että kilpailusääntöjen rikkomisten alulle panijana olevan järjestön toiminta oli sitovaa sen jäseniin nähden.

30 Valittaja toteaa aluksi, että järjestöä ei yleensä voida samaistaa sen jäseniin asetuksen N:o 17 mukaisen menettelyn yhteydessä. Lisäksi sitä jäsenvaltioiden oikeusjärjestyksille yhteistä periaatetta, jonka mukaan kolmannet eivät tavallisesti vastaa oikeushenkilöiden veloista, on sovellettava myös oman oikeushenkilöllisyyden omaavan yritysten yhteenliittymän jäseniin. Vaikka asia olisikin toisin, ei kuitenkaan ole oikeudellisesti asianmukaista rinnastaa valittajan jäseniin sellaista yritysten järjestöä, jolla on oma oikeushenkilöllisyytensä, silloin kun järjestö ja sen jäsenet eivät muodosta taloudellista kokonaisuutta eivätkä ne ole tältä osin läheisessä yhteydessä toisiinsa siten, että ne voitaisiin täysin samaistaa niiden suhteissa kolmansiin.

31 Esillä olevassa asiassa valittajan intressi riitauttaa riidanalainen päätös eroaa sen jäseninä olevien yritysten intresseistä. Valittaja huomauttaa tältä osin, että komissio oli lähettänyt väitetiedoksiannon kuudelle sen jäsenelle, mutta että se oli lopulta kuitenkin päättänyt peruuttaa sen heidän osaltaan. Se väittää myös, ettei se voi pakottaa omia jäseniään avustamaan sitä.

32 Valittaja korostaa lisäksi, että välitoimista päättävä tuomioistuin on katsonut virheellisesti, että kilpailusääntöjen todetut rikkomiset johtuivat valittajan tekemistä päätöksistä, jotka olivat sitovia sen jäseniin nähden.

33 Tältä osin on alustavasti syytä huomauttaa, että valituksenalaisesta määräyksestä ei ilmene, että valittaja olisi yleisesti ottaen rinnastettu sen jäseniin tai että asiassa olisi katsottu, että sen jäsenet olivat vastuussa sen veloista.

34 Välitoimista päättävä tuomioistuin on vain todennut tutkittuaan sen tietoon saatetut seikat, että FEG:n sääntöjen mukaan FEG:llä oli mahdollisuus tehdä jäseniään sitovia oikeustoimia ja että mikään ei ensi näkemältä voinut asettaa kyseenalaiseksi sitä, etteikö niiden järjestelyjen noudattaminen, joista FEG:tä oli moitittu, olisi ollut sen jäsenten etujen mukaista. Koska FEG:n ja sen jäsenten

intressit olivat tällä tavalla samansuuntaisia, välitoimista päättävä tuomioistuin päätteli, että vakavan ja korjaamattoman vahingon vaaraa oli arvioitava ottamalla huomioon valittajan jäseninä olevien yritysten koko ja taloudellinen voima.

35 Vaikka moitittu kilpailusääntöjen rikkominen onkin seurausta FEG:n tekemästä päätöksestä, sen perusteella, mitä välitoimista päättävä tuomioistuin on todennut, kuitenkin seuraa, että ensi näkemältä kilpailusääntöjen rikkomisen osalta valittajan ja sen jäsenten välisiä intressejä oli pidettävä samansuuntaisina.

36 Valittajan esittämät perustelut eivät osoita, että välitoimista päättävä tuomioistuin olisi tehnyt oikeudellisen virheen ottaessaan huomioon tällaisen intressien samansuuntaisuuden arvioidessaan sitä, oliko valittajalle todella aiheutunut vakavaa ja korjaamatonta vahinkoa.

37 Erityisesti sillä, että FEG ei voi pakottaa jäseniään antamaan sille apua, seikka, josta välitoimista päättävä tuomioistuin oli muuten täysin tietoinen, ei ollut asian kannalta mitään merkitystä. Tarkasteltujen intressien samansuuntaisuus huomioon ottaen oli riittävää todeta, että koska järjestön jäsenillä oli mahdollisuus hankkia takaus, väitetty vahinko näytti näin ollen olevan täysin vältettävissä.

38 Sen osalta, miten välitoimista päättävä tuomioistuin on arvioinut järjestön tekemien päätösten sitovaa luonnetta sen jäseniin nähden, on todettava, että tätä arviointia ei voida asettaa kyseenalaiseksi muutoksenhaun yhteydessä. EY 225 artiklan ja EY:n tuomioistuimen perussäännön 51 artiklan mukaan muutosta voidaan näet hakea vain oikeuskysymyksiä koskevilta osin ja sen perusteena on oltava ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimelta puuttuva toimivalta, asian käsittelyssä ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimessa tapahtunut oikeudenkäyntivirhe, joka on hakijan edun vastainen, tai ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimessa tapahtunut yhteisöjen oikeuden rikkominen.

Valitusperusteen toinen osa

39 Valittaja väittää, että valituksenalaisessa määräyksessä loukattiin sen oikeutta täyteen ja tehokkaaseen oikeusturvaan, koska vaadituista väliaikaisista toimenpiteistä määräämättä jättäminen merkitsee sitä, että se joudutaan asettamaan konkurssiin, eikä sillä tämän johdosta olisi enää mahdollisuutta jatkaa pääasian oikeudenkäyntiä.

40 Valittajan mukaan vaadituista toimenpiteistä määräämättä jättämisen ja väitetyn konkurssin välillä on syy-yhteys. Valittajan jäsenillä on todellakin konkurssin välttämiseksi mahdollisuus auttaa valittajaa, mutta niillä ei ole siihen kuitenkaan oikeudellista velvollisuutta.

41 Tältä osin on aluksi syytä huomauttaa, että määrittäessään sitä, miltä osin väliaikaisista toimenpiteistä määrääminen oli, valittajan tilanne huomioon ottaen, perusteltua, välitoimista päättävällä tuomioistuimella oli perustellusti oikeus nojautua siihen, että valittajan ja sen jäsenten intressit olivat samansuuntaisia.

42 Silloin kun riita koskee kilpailusääntöjen rikkomista, joka perustuu yritysten yhteenliittymän tekemään päätökseen, ja kun tässä yhteydessä todetaan, että yhteenliittymän objektiiviset intressit eivät ole riippumattomia sen jäseninä olevien yritysten intresseistä, yhteenliittymän intressiä jatkaa toimintaansa ei voida arvioida erillään edellä mainittujen yritysten intressistä.

43 Vastakkaisen näkemyksen omaksuminen, jota valittaja on kannattanut, merkitsisi käytännössä sitä, että kaikilla sellaisilla yritysten yhteenliittymillä, jotka ovat nostaneet kumoamiskanteen komission päätöksestä, jolla tälle yhteenliittymälle määrätään sakko, jonka määrä on laskettu kunkin yhteenliittymään osallistuneen yrityksen liikevaihdon perusteella, olisi järjestelmällisesti mahdollisuus saada kyseisen päätöksen täytäntöönpanoa lykätyksi.

44 Tällaista näkemystä ei voida hyväksyä, etenkään siinä varsin erityisessä tilanteessa, jossa vapautusta vaaditaan pankkitakauksen asettamista koskevasta velvollisuudesta, joka on edellytyksenä sille, ettei komission määräämää sakkoa aleta välittömästi periä. Tällainen hakemus voidaan näet vakiintuneen oikeuskäytännön mukaan hyväksyä ainoastaan silloin kun kyseessä ovat poikkeukselliset olosuhteet (em. asia AEG v. komissio, määräyksen 6 kohta; asia 86/82 R, Hasselblad v. komissio, määräys 7.5.1982, Kok. 1982, s. 1555, 3 kohta ja asia 234/82 R, Ferriere di Roè Volciano v. komissio, määräys 15.3.1983, Kok. 1983, s. 725, 5 ja 6 kohta).

45 Valituksenalaisesta määräyksestä ilmenee lisäksi, että välitoimista päättävä viranomainen oli päätynyt sille kannalle, ettei vaadittua täytäntöönpanon lykkäämistä koskevan hakemuksen hylkäämisen ja valittajalle väitetysti aiheutuvan vahingon välillä ollut syy-yhteyttä. Kyse on tässä tapauksessa sellaisesta tosiseikkoja koskevasta toteamuksesta, jota ei voida asettaa kyseenalaiseksi muutoksenhaun yhteydessä tämän määräyksen 38 kohdassa esitetyistä syistä.

46 Lopulta on todettava, että pelkästään se, että FEG:n jäsenet ovat ilmoittaneet yksipuolisesti kieltäytyvänsä auttamasta FEG:tä, ei riitä sulkemaan pois sitä mahdollisuutta, etteikö myös FEG:n jäsenten taloudellista tilannetta voitaisi ottaa huomioon. Väitetyn vahingon laajuus ei näet voi riippua täytäntöönpanon lykkäämistä vaatineen yhteenliittymän jäsenten yksipuolisesta tahdonilmauksesta silloin, kun yhteenliittymän ja sen jäsenten intressit ovat samansuuntaisia.

Valitusperusteen kolmas osa

47 Valittaja katsoo, että välitoimista päättävä tuomioistuin on vertaillut kyseessä olevia intressejä ilmeisen väärin, koska komissiolla ei ollut pienintäkään taloudellista intressiä panna päätöstään välittömästi täytäntöön ja koska sakon perinnän lykkääminen ei olisi kuitenkaan millään tavalla vaikuttanut sen intressiin noudattaa kyseistä päätöstä.

48 Tältä osin on todettava valituksenalaisesta määräyksestä ilmenevän, että välitoimihakemus hylättiin sillä perusteella, ettei valittaja ollut pystynyt osoittamaan, että sille voi aiheutua vakavaa ja korjaamatonta vahinkoa, ja että hylkäävä päätös tehtiin vertailematta keskenään komission intressiä panna päätöksensä välittömästi täytäntöön ja valittajan intressiä saada lykkäystä velvollisuuteen asettaa komission vaatima takaus.

49 Valittaja ei voi siten arvostella välitoimista päättävää tuomioistuinta siitä, että se olisi vertaillut väärin kyseessä olevia intressejä. Hakemus voitiin hylätä perustellusti, koska valittaja ei ollut pystynyt osoittamaan, että kiireellisyyttä koskeva vaatimus olisi täyttynyt.

50 Edellytykset, joiden nojalla täytäntöönpanon lykkäämisestä voidaan määrätä, ovat kumulatiivisia, joten täytäntöönpanon lykkäämistä koskeva hakemus on hylättävä, jos jokin niistä ei täyty (em. asia SCK ja FNK v. komissio, määräys 14.10.1996, määräyksen 30 kohta).

Valitusperusteen neljäs osa

51 Valittajan mukaan välitoimista päättävä tuomioistuin on hyväksynyt sen, että komissio käyttää väärin sitä, että FEG on nostanut asiassa kanteen, ja komission tarkoitus on saada määrätty sakko kokonaan suoritetuksi, vaikka asiassa onkin kiistatonta se, että komissio ei olisi milloinkaan saanut perityksi tätä sakkoa, jos kannetta ei olisi nostettu.

52 Tältä osin on kuitenkin todettava, että vaikkei kantaja olisikaan käyttänyt kanneoikeuttaan, komissiolla olisi ollut kuitenkin oikeus panna riidanalainen päätös täytäntöön kokonaisuudessaan.

53 Tätä komissiolle kuuluvaa oikeutta ei voida välttää nostamalla asiassa kanne, kun otetaan huomioon, ettei tällaisella kanteella ole lykkäävää vaikutusta, mikä ilmenee EY 242 artiklalla käyttöön otetusta järjestelmästä.

54 Näin ollen sen, että kumoamiskanteen nostamisen johdosta komissio oli suostunut siihen, ettei se ryhtyisi mihinkään sakon perimistoimiin niin kauan kuin asia olisi vireillä ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimessa edellyttäen kuitenkin, että valittaja asettaa hyväksyttävissä olevan pankkitakauksen, ei voida katsoa merkitsevän sitä, että komissio olisi syyllistynyt väärinkäyttöön suhteessa kantajaan, eikä valituksenalaiseen määräykseen liity siten tältä osin mitään oikeudellista virhettä.

55 Edellä olevan perusteella valitus on hylättävä.

Oikeudenkäyntikulut

56 Yhteisöjen tuomioistuimen työjärjestyksen 69 artiklan 2 kohdan mukaan, jota sovelletaan 118 artiklan nojalla tehtyyn valitukseen, asianosainen, joka häviää asian, velvoitetaan korvaamaan oikeudenkäyntikulut, jos vastapuoli on sitä vaatinut. Koska komissio sekä CEF City ja CEF Holdings ovat vaatineet, että valittaja on velvoitettava korvaamaan oikeudenkäyntikulut ja koska valittaja on hävinnyt asian, valittaja on velvoitettava korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

Näillä perusteilla

YHTEISÖJEN TUOMIOISTUIMEN PRESIDENTTI

on määrännyt seuraavaa:

1) **Valitus hylätään.**

2) **Nederlandse Federatieve Vereniging voor de Groothandel op Elektrotechnisch Gebied velvoitetaan korvaamaan oikeudenkäyntikulut.**

Annettiin Luxemburgissa 23 päivänä maaliskuuta 2001.

R. Grass

kirjaaja

G. C. Rodríguez Iglesias

presidentti